

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková
Chci tě
znát!

SHARON KENDRICKOVÁ

CHCI TĚ ZNÁT!

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

*S láskou
Váš Harlequin*

Sharon Kendricková

CHCI TĚ ZNÁT!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Confessions of His Christmas Housekeeper

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8501-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8502-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8503-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tohle musel být nějaký omyl.

Giacomo Dante Volterra jen zíral, neschopný uvěřit vlastním očím. Zavrtěl nevěřičně hlavou. Byl jedním z nejbohatších mužů v Itálii. Vlastnil letadlo, mnoho domů, známé umělecké kusy a rychlá auta. V minulosti míval rád nebezpečí a extrémní sporty...

Ztuhla mu ústa. Teď už nikoli.

Přesto se teď zmateně díval na ženu, která se objevila ve dveřích kanceláře, kde seděl. Byl netrpělivý, nerad čekal.

Nacvičoval si závažnou informaci, kterou jí potřeboval sdělit, ale slova zůstala nevyřčená. Zarazila se mu v hrdle jako prach. A ačkoliv se v posledních měsících naučil žít se zmatkem jako s pravidelným společníkem, tentokrát byl mimo všechny stupnice, které znal.

Může být tahle žena opravdu jeho manželka?

Přimhouřil oči. Podle toho, jak jí náhle zbledla tvář a šokovaně otevřela ústa, mohl prohlásit, že nejspíš je. Zamračeně si ovšem připomenul, že může mít pro šok jiný důvod. Faktem ale zůstávalo, že nebyla taková, jak očekával. Jak by mohla jeho žena vypadat takto?

Měla na sobě křiklavou růžovou uniformu, která obepínala plné tvary drobného těla. Tmavé vlasy měla stočené na vršku hlavy a těsně zakryté ošklivou

bílou sítkou. Měla černé boty na ploché podrážce. Ústa se mu stočila nechutí, protože dával vždy přednost podpatkům. A neměla žádné šperky, rozhodně ne snubní prsten.

Nejspíš by za to měl být vděčný. Jeho návrh by byl ještě nevhodnější, kdyby sentimentálně lnula ke krátkému období svého života, na které on dočista zapomněl.

Uvažoval, proč není od hlavy k patě oblečená ve značkových šatech a ověšená diamanty. Proč nežije v úžasném londýnském apartmá a netráví hodiny na cestách do tělocvičny a na dámské sedánky. Jeho bankovní účet však nevykazoval žádné útraty odloučené manželky, takže si na jeho jmění nedělala nároky. Očividně se živila sama.

Bylo to překvapivé, protože byl zvyklý platit. To byla jedna z mnoha předvídatelných věcí, když má někdo tolik peněz jako on.

Zdálo se nevysvětlitelné, že jeho žena pracuje ve firmě s občerstvením v malé vesnici nedaleko letiště Heathrow. Úzké ulice jako by soutěžily o pochybnou čest předvést nejnevkusnější vánoční výzdobu, jakou kdy viděl. Před jedním domem měli i svítící sáně.

„Giacomo...“ pronesla tiše, jako by jeho jméno bylo náhradou slova ďábel.

Všiml si ale, jak se kousla do rtu. Jako by byla její otázka vyztužená čímsi jiným než podezřením a lehkým nepřátelstvím. Uvažoval, oč může jít.

„Co tady děláš?“

„Ahoj, Louiso,“ pronesl obezřetně, jako by zkoušel slovo v novém jazyce. „I já tě rád vidím.“

Louisa neodpověděla. Neodvažovala se.

Nemohla přemýšlet. Nemohla mluvit. V hlavě jí jen bzučelo myšlenkami. Vnímala nezastavitelné rozrušení od chvíle, kdy vešla... a spatřila ho tam sedět. Nejkrásnějšího a nejpřitažlivějšího muže, na

jakého kdy pohlédla. Muže, za něhož byla na zlomek vteřiny provdaná... než se všechno hrozně pokazilo. Ale použití jejího skutečného jména jí prozradilo, že se Giacomo neobjevil s tím, že učinil hroznou chybu a prosbou, jestli to mohou zkusit znovu. Tohle by přece nečekala, že?

Žilami jí projelo pochopení, když se střetla s jeho temným pohledem. Ne, to rozhodně ne. Bylo jí bez něj lépe, protože pro ni byl v tolika věcech špatný.

Giacomo Volterra, neschopný dávat a přijímat lásku, ji odstrčil s ledovou silou východního větru. Nikdy tam pro ni nebyl, když ho nejvíc potřebovala...

Zároveň ale cítila ostré bodnutí smutku. Minulost má vždy takovou moc, abyste vnímali nesnesitelná muka. Může vám ovinout srdce temnými chapadly a mačkat a mačkat, dokud neucítíte ostrou bolest.

Už nejsem Lulu, uvědomila si mdle. *Jeho Lulu...*

Byla Louisa. A jakmile se dokáže přimět k rozvodu, znovu bude Greeningová a nikoli Volterrová. A to bude dobré. Copak si to znovu a znovu neopakovala?

Když její počáteční překvapení pominulo a dala se trochu dohromady, dovolila si ho trochu podrobněji prohlédnout. V tu chvíli ji zasáhl druhý šok.

Náhle si uvědomila jizvu, která mu klikatě protínala tvář a hyzdila vymodelovaný obličej, ze kterého ženy omdlávaly. Další malou jizvu měl nad levým obočím. Většina lidí si jí patrně nevšimla, jenže ona mu tolik hodin líbala pokožku, že někdy měla dojem, že ho pozná jen podle doteku.

Jako by viděla kdysi dokonalý porcelánový kousek, který se rozbil na spoustu střepů, a pak ho znovu slepili dohromady. Na nové verzi nebylo nic špatného, jenom se od staré hodně lišila.

A pak mu pohlédla do očí. Pořádně.

Měl pronikavé oči, které vás dokázaly oslnit jako

tmavé reflektory a vyvolat ve vás pocit, že jste jedinou osobou na planetě, se kterou chce mluvit. Dokázaly být přitažlivé a laskající, zvláště když vám pomalu svlékal šaty, nebo se hluboko ve vás uvolňoval. Dnes ale viděla v jejich hloubce pouze prázdnotu.

Jako by z nich vyprchalo životadárné světlo, pomyslela si.

Jako by hleděla do očí cizince. Cizího člověka, který sedí nepatříčně vedle černo-růžové reklamy *Posh Catering: služby na úrovni!*

„Co tady děláš?“ zeptala se znovu, tentokrát mnohem klidněji. „A co jsi provedl s mou šéfovou?“

„Bude za chvíli zpátky,“ opřel se v židli, jako by mu místo patřilo a v ostrém světle v kanceláři se jeho vlasy zdály černé jako havraní křídlo. „Přesvědčil jsem ji, aby nás nechala chvíli o samotě.“

„Obvykle je ke stolu jako přivázaná,“ pozvedla obočí. „Musel jsi být skutečně velmi přesvědčivý.“

„Umím být opravdu přesvědčivý, Louiso,“ pronesl hladce. „Což jistě víš. Ale potřeboval jsem s tebou mluvit. O samotě.“

Louisa pocítila píchnutí čehosi nepříjemně podobného naději. I když totiž znáte všechny důvody, proč je pro vás někdo špatný, jako by vás to nezastavilo, abyste ho dál nechtěli. Když po ní přešel podivně chladným temným pohledem, naskočila jí husí kůže.

Není to nic jiného než hormonální reakce, říkala si pevně. To ti jen opomíjené tělo připomíná, že je tady někdo schopný přinést nesmírnou rozkoš.

„Fajn, tak máš možnost. Mluv. Ale měl bys být stručný. Jak vidíš, pracuju,“ pohlédla úplně zbytečně na hodinky, aby poznámku dokreslila.

Pokrčil širokými a silnými rameny pod tmavým kašmírovým pláštěm a přitáhl tak bezděčně její pozornost.

Louisa musela tu myšlenku silou odstrčit. Jak by

jí zaměření na tohle pomohlo dostat se přes něj, což zkoušela od chvíle, kdy si uvědomila, že už nemůže dál sama sebe obelhávat? V okamžiku, kdy prozřela a přijala, že jejich manželství vážně skončilo.

„Stručnost může být obtížná,“ zamumlal. „Tuhle záležitost nelze sdělit v pár slovech.“

„To je škoda, protože tě už vážně nemám čas poslouchat. Možná bys to mohl sepsat do dopisu.“

Otočila se, ale zarazilo ji následující neobyčejné slovo.

„Prosím.“

Louisa ztuhla, protože takhle Giacomo nežádal. Ne obvykle. Luskal prsty nebo úsečně zadal pokyny. Protože vypadal tak jak vypadal a jelikož dokázal být stejnou měrou okouzlující jako bezcitný, lidé prostě podlehli a udělali s úsměvem, cokoli chtěl. Copak tak nejednala sama, když porušila veškerá dobrovolně přijatá pravidla a padla s ním do postele jen pár hodin po jejich první schůzce?

Jenže přímá žádost v jeho hlasu na ni zapůsobila. Cítila, jak váhá. Měla podezření, že ať už chce říct cokoli, může ji to rozkolísat. A kdo by riskoval, že se v práci zhroutlí v záplavě slz?

Říkala si, že by ho měla vypakovat a prohlásit, že netouží po jakékoli konverzaci. Jenže by to bylo dětinské, a navíc by mu tím něco vyradila. Mohla by naznačit, že je vůči němu stále trochu zranitelná... což přece není, že?

Ne. Tahle loď už odplula.

A není snad zvědavá, co jí ho přivedlo zpět do života, když šťastně sledoval její odchod?

Proto přikývla, ačkoli se pokusila mluvit nevzrušeně a vyhýbavě.

„Končím v pět třicet. Setkám se s tebou v hostinci na kávu před šestou. Můžu ti dát půl hodiny, víc ne.“

„Který hostinec?“

„Ve vesnici je jenom jeden, Giacomo,“ oznámila mu suše. „Tohle je Anglie, žádný Milán.“

Kmitla pohledem na lesklé černé auto venku u obrubníku, které stálo patrně víc, než si vydělá její šéfová za celý rok.

„Nemyslím, že by ti dělalo velké potíže jej najít, až poprčíš ve svém exkluzivním bouráku hlavní ulicí. Zkus ale nepřekročit rychlost a kup si parkovací lístek. Náš místní policista bere svou práci skutečně vážně. A teď kdybys mne omluvil – potřebuju naplnit dva tucty koláčků.“

Neotočila se, ani když slyšela, jak se za ním zavřely dveře. Nechtěla totiž sledovat, jak odchází, jako mnohokrát předtím.

Při návratu do malé kuchyně za obchodem se vyloženě chvěla. Setrásla starostlivý dotaz kolegyně, proč je tak bledá a jestli je jí dobře.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila a přinutila se k úsměvu.

Pochopitelně nebyla. Ruce se jí tak třásly, že vylila cibulovou zavařeninu na pult a málem jí spadla mísa s nastrouhaným sýrem.

Neviděla Giacomu už málem osmnáct měsíců, když se jim manželství zhroutilo brzy poté, co přišla o jejich dítě. Zuřivě mrkala kvůli slzám, které jí zamlžovaly pohled na řady koláčků. Co se obelhává? I tak by ztroskotalo. Bylo odsouzené ke zkáze od samého začátku. Byli nevhodný pár. Naposledy ho slyšela při úsečném mezinárodním telefonním hovoru. Řekla, že se nevrátí, a on hovor beze slova skončil a zablokoval její číslo.

Byl po nehodě na lyžích v nemocnici ve Švýcarsku a Louisu zprávy o jeho ošklivém zranění zaskočily. Potlačila instinktivní nutkání přispěchat. Mluvila s jeho radcem, aby tlumočila naděje a modlitby za jeho uzdravení a ptala se, jestli může něco udělat. Ale

odpověď, kterou obdržela, byla jako nůž do hrudi. Paolo jí jemně sdělil, že soukromá klinika je v obležení hordy žen, připravených poskytnout pacientovi záplavu péče. Zdálo se, že je poradce, se kterým vždy dobře vycházela, celý žhavý dostat ji z drátu. Předpokládala, že je to jeho způsob, jak zdvořile sdělit, že se Giacomo posunul. Že nechce, aby ho obtěžovala ona sama nebo vzpomínky na manželství, které bylo jen epizodním selháním v jeho hvězdné a blýskavé existenci. Soudila, že ji chce dostat pryč ze svého života, tak jako její učitelé stírali tabuli na konci dne.

Tak proč se tady bez varování objevil a chce ji vidět?

Dokončila práci v kuchyni, utřela pracovní plochy a šla si do šatny převléknout uniformu. Když se ale soukala do džínsů a natahovala si svetr, dokázala přijít jen na jeden důvod, proč tu je. Bude potřebovat veškerou vnitřní sílu, pokud se ukáže její předtucha jako správná.

Potkal někoho jiného a potřebuje se velice rychle rozvést, aby se mohl znovu oženit? S někým, o kom si tentokrát myslí, že jej miluje? Někoho bohatého a patřícího do téže společnosti jako je on sám? Ne obyčejnou Angličanku, kterou si vzal jenom proto, že otěhotněla po pár schůzkách?

Louisa si rozčileně stáhla sítku, až se jí vlasy rozvlnily okolo ramen. Učísla je prsty, aby hedvábnou masu trochu zkrotila.

Nemělo by to pořád bolet. Musí se postarat, aby neviděl, že to tak je. Měla by zůstat klidná, až jí to oznámí. Měla by zachovat důstojnost a popřát štěstí, velmi vyzrále.

Mohli by dokonce trochu afektovaně konverzovat nad kávou, kterou by nevyhnutelně strhal ve srovnání s nápojem podávaným v jeho rodném Milánu.

Mohl by se jí ptát s lehce povýšeným přístupem

bývalého partnera, který se posunul rychleji než protějšek.

Jak se daří?

A ona by mohla odvětit.

Mně?

Možná by mohla po odmlce vykouzlit odněkud úsměv a pokusit se donutit k trochu přesvědčivé odpovědi.

Oh, jsem v pohodě, Giacomo. Však víš. Prostě jen tak žiju.

Ale vymyšlená konverzace rychle zmizela jako pára. Louisa věděla, že potřebuje promyslet odpověď.

Jen tak žiju?

Opravdu chce před odloučeným manželem působit jako starý tažný kůň?

Vykartáčovala si vlasy, stáhla je do tlustého copu a vklouzla do spolehlivé bundy lemované kožešinou. Pak vykročila ven do ledového prosincového větru, který ji píchal do tváří.

Večer byl jasný a na indigové obloze se objevovaly hvězdy. Když mířila k hostinci, boty jí klapaly na dlažbě, která se už leskla diamantovým popraškem.

Venku před Černou kachnou viděla veselého Santu v životní velikosti, jak se kymácí ve větru a okolo každého okna hostince visela světla. Zbývalo jenom několik dní do Vánoc. Narůstající vzrušení a očekávání bylo v malé vesnici vážně patrné.

Louisa se obrnila, když otevřela dveře, jelikož svátky byly vždy nepříjemně nostalgické. Musela se připravit na staromódní hudební kousky a nereagovat na ně, ačkoli nevyhnutelně zahrají na struny v jejím srdci. Vlastně teď nesmí ukázat žádné emoce, ať už on řekne cokoli, protože Giacomo emoce nechápe. Nikdy to neuměl.

Všimla si ho, jakmile vstoupila dovnitř, ale udělal by to každý.

Seděl vedle krbu pod kaskádou blýskavých zlatých lamel. Všimla si, že většina lidí v hostinci vysílá jeho směrem tajně pohledy a některé mladší ženy se zalýkaly nadšením. Většinou se lidé chovali, jako by mezi sebou neviděli nikdy někoho takového.

V tom měli pravdu. Muži jako Giacomo Volterra byli dost vzácní kdekoli, ale v takové malé anglické vesničce představoval vyložený unikát.

Svléknul si kabát a odhalil svalnaté tělo.

Ve světlé hedvábné košili a sepraných džínsech, které obepínaly dlouhé silné nohy, vypadal opravdu zámožně a současně neskutečně všedně. Černé vlasy měl trochu delší než krátký účes, který si pamatovala.

Čelisti mu v mužném náznaku pokrýval stín vousů. S chladnýma ebenovýma očima, kterým nic neuniklo, vypadal jako hvězda, která spadla doprostřed tohoto útulného místečka.

Zastínil veškerá poblikávající barevná světýlka vánočního stromku a každý muž v místnosti vedle něj působil jako poloviční.

Na stole před ním stál prázdný šálek od kávy, a když přicházela, postavil se.

„Tak jsi tady,“ pronesl tiše sametovým hlasem s ocelovým okrajem.

„Co bys dělal, kdybych nepřišla?“

Když uslyšel výzvu v jejím hlase, zaleskly se mu oči.

„Šel bych tě hledat a přiměl tě, abys změnila názor.“

„A jak bys to provedl?“

Pokrčil rameny.

„Pomocí přesvědčovacích schopností, které, jak sama víš, jsou značné, *cara*.“

Chtěla mu říct, aby ji tak neoslovoval, protože už není jeho drahá. Vybastulovalo se jí až moc věcí, které šepotal, když byl hluboko v jejím těle.

Ale slova se lehko řeknou, připomenula si hořce. Neměli byste je brát vážně.

Bude mnohem lepší jeho chvástání ignorovat než na něj reagovat, jinak by spatřil náznak, že se jí stále dokáže dostat pod kůži.

Tázavě na něj pohlédla s vlažným úsměvem.

„Takže?“

„Kávu?“ zamumlal.

„Prosím.“

Vyklouzla z kabátu a posadila se od něj tak daleko, jak bylo možné. Nedokázala ale zarazit zrak, aby se do něj nevpíjela pohledem, když se vydal k baru.

Pokusila se být objektivní, ale pocity, které v ní vířily, měly k nestrannosti daleko.

Náhle na ni dolehlo, jak je zaplavená emocemi, když pozoruje, jak cosi říká hostinské, která se směje. Byl to muž, o němž si myslela, že s ním prožije zbytek života. Jistěže ano. Nikdo neučiní svatební slib s tím, že vztah nevydrží.

Když o tom ale po pouhých dvou letech přemýšlela, uvědomila si, jak byla naivní. Ona ho totiž nikdy doopravdy neznala, že? O to se postaral.

Giacomo Volterra si ji vždy držel od těla. Jako by jí předal příliš mnoho moci tím, že o sobě cokoli prozradí. On si rád nechával všechno pro sebe.

O několik minut později se vrátil se dvěma šálky macchiata. Louisa upila a olízla si pěnu ze rtů, než na něj pohlédla.

„Můžeš vynechat kritiku kávy a pokračovat?“

„Kritika není nutná. Jsem překvapený. Je to velice dobré,“ vhodil do nápoje kostku cukru a zamíchal jej, než jí oplatil posměšný úsměv. „Zdá se, že Anglie dohonila zbytek světa. Konečně.“

„Jsem si jistá, že by hostinská Kachny celá bez sebe radostí vyslechla chválu tak náročného citlivého patra. Nezapomeň umístit recenzi na internet,“ odložila Louisa šálek. Sevřela ruce, aby zarazila jejich třas.

„Nevážil jsi sem ale celou cestu kvůli hovoru o kávě, že, Giacomo?“

„Ne.“

„Tak proč? Chceš...“

Ulehči mu to, naléhala sama na sebe. Když to uděláš, ulehčíš i sama sobě. Převezmi kontrolu. Je to snadné, jakmile to jednou zkusíš.

„Chceš...“ nadechla se zhluboka a zkusila to znovu. „Chceš se znovu ženit?“

„Že bych se chtěl znovu ženit?“ zopakoval a pak se zamračil. „Co tě přivedlo na takovou myšlenku?“

„Jen jsem se domnívala...“

Hořce se zasmál.

„Domnívat se není vhodné, Louiso. Zvláště v mém případě. Ale ne. Já ne. Žádné manželství. Kdo se jednou spálil, ten i na studené fouká, jak tady myslím říkáváte.“

Louisu zděsila úleva, která ji zaplavila. Rychle ale ustoupila skličující beznaději.

Do jeho soukromého života ti nic není, řekla si drsně.

Bylo tady ale cosi jiného a neexistovala výmluva, proč se o tom předtím nezmínila. A vážně by měla nějak promluvit o jeho nehodě na svahu nejznámějších hor Evropy.

Nesmí se rozhodně nechat rozptýlit skutečností, že ji brní pod svetrem ňadra při představě, že je jeho prsty masírují do tuhých vrcholů...

„Skutečně mne mrzelo, když jsem se doslechla o tvé nehodě.“

Přimhouřil oči a stáhl ústa do téměř kruté čárky.

„Ach, moje nehoda. Říkal jsem si, kdy se k tomu dostaneš. Odpuzuje tě můj obličej, Louiso?“ zeptal se jí tiše. „Proto jsi předtím vypadala tak vyděšeně, když jsi vešla a spatřila mne?“

Louisa na něj zírala.